1

Astrid lag aangekleed in bed. Ze zou te laat komen als ze niet voortmaakte, maar ze vond de moed niet om haar kamer te verlaten. Onder de verwassen lakens, met een berg versleten knuffels naast zich, voelde ze zich veilig. Het was vast een belachelijk zicht. Een meisje van zestien omringd door Mickey Mouse en zijn vrienden. Maar dit was de enige plek waar ze wilde zijn. Waar ze beschutting vond tegen de harde wereld vol teleurstelling en vernedering. Met tegenzin sloeg ze de dekens weg en stond ze op. Uit het raam zag ze haar buurvrouw naar het werk vertrekken. Annabel, heette ze. Ze was jong, knap en succesvol. Volgens haar moeder was ze juriste en had ze het hoog in haar bol. Maar dat vond Mariska van iedereen met een diploma. Astrid vond haar leuk. Annabel zei altijd goeiemorgen en maakte zelfs een keer een praatje met haar toen ze van de bus stapte. Astrid was zoals gewoonlijk haar onbeholpen zelve geweest, maar Annabel had niet gelachen. Integendeel. Ze had naar haar geknipoogd alsof ze goede vriendinnen waren. Vandaag droeg Annabel een zwart mantelpakje met hoge zilverkleurige hakken. Haar blonde haren glansden in het straatlicht en leken immuun voor de wind. Ze stapte in de auto en stiftte haar lippen met behulp van de achteruitkijkspiegel. In een volmaakte beweging werd haar zwoele mond donkerrood.

"Astrid, je mist de bus!" Haar moeder schreeuwde met die vreselijke doorrookte stem van haar. Het weergalmde in Astrids hoofd. Ze zuchtte en wierp in het voorbijgaan ongewild een blik in de spiegel. Met gebogen hoofd liep ze weg van het meisje met de uitpuilende buik en de troosteloze haren.
"Waar bleef je nu zo lang?" Haar moeder rookte een sigaret op de stoep, met de voordeur wijd open. Het rode kanten gevalletje accentueerde haar gigantische boezem en liet haar zonnebankbruine billen bloot. Astrid

kromp ineen van schaamte en weerstond de neiging er iets overheen te gooien. Mariska was het tegenovergestelde van Astrid. Slank, maar met de juiste rondingen. Een grote bos krullend haar. Vol zelfvertrouwen en een hit bij de mannen. Ze was zo graag gezien dat ze er het raden naar had wie de vader van haar kind was. "Draag je alweer diezelfde jeans? En met díe trui? Neem dan toch iets uit mijn kast. Geen wonder dat niemand op school met je wil praten."
"Ik pás niet in je kleren, Mariska", snauwde Astrid terug. "En dat niemand met mij praat, ligt enkel aan dat kutkind van een Emma", maar dat laatste mompelde ze maar. Want haar moeder kon het toch niets schelen. Ze sprak haar moeder meestal aan bij haar voornaam. Die vond immers dat ze er te jong uitzag om een dochter van zestien te hebben. Bovendien was het niet goed voor haar imago als stoeipoes. Astrid kreeg het woord sowieso niet makkelijk over haar lippen. 'Moeder' was een titel die je moest verdienen. Mariska keek geamuseerd naar haar dochter. Ze genoot ervan Astrid op stang te jagen. Ze trok aan haar sigaret en knikte naar de deur om duidelijk te maken dat ze moest maken dat ze wegkwam. Astrid haalde gelaten haar schouders op, griste haar versleten boekentas van de grond en ging op weg naar de bus. Ze wist dat ze er armoedig uitzag. Ze droeg heel vaak dezelfde kleren en had al sinds het eerste middelbaar dezelfde boekentas. Een simpele blauwe. Onopvallend, net als zij. Er zaten scheuren in, maar ze wilde geen nieuwe hebben. Ondanks de smeekbedes van haar moeder die zich schaamde voor haar onverzorgde kind. Ze was zelf aan de slag gegaan met naald en draad en had het probleem weten te fiksen. Ze hield van haar vertrouwde spullen. Er was al zo weinig standvastigheid in haar leven dat ze het idee niet kon verdragen om ook haar materiaal te moeten vervangen. Daardoor leefde op school het idee dat ze arm was, maar dat klopte niet. Ze woonde zeker niet in het grootste huis en haar moeder zou nooit de award voor interieurarchitect van het jaar binnenrijven, maar ze wist dat ze genoeg verdiende. Waarmee, daar had ze het raden naar. Maar er kwamen genoeg mannen over de vloer om een gok te wagen. Astrid wist dat Mariska wilde dat ze zich mooier kleedde.

En dat ze afviel. Met een gedrocht als Astrid wilde ze niet in het openbaar gezien worden. In een uitzonderlijk openhartige bui had ze haar moeder toevertrouwd dat ze gepest werd op school. Volgens haar was het haar eigen schuld omdat ze eruitzag als een veel te dikke zwerver. Ze had haar les geleerd. Emoties tonen, maakte je kwetsbaar. Haar hart was op slot gegaan. Als je niet liefhad, kon je ook niet gekwetst worden. Maar heel af en toe gedroeg Mariska zich wel eens als een moeder. Ze keken soms samen naar Amerikaanse rommel op tv zoals *Say yes to the dress* of *Ex on the beach*. Dan lachten ze en aaide ze soms over haar wang. Meestal was haar moeder dan high of dronken, maar dat deerde niet. Elk beetje warmte dat ze kon krijgen, pakte ze aan. Ze had íets nodig om de eenzame dagen door te komen.

Voor ze het goed en wel besefte, kwam ze aan de bushalte. Wat laatstejaars rookten ongeïnteresseerd een sigaret. Een lang meisje met blote buik deed haar best om hun aandacht te trekken. Ze lachte overdreven en zwiepte haar haren over haar schouders. De jongens gaven hun ogen gretig de kost. Wat verderop stonden een aantal mensen uit haar klas. Maarten, Robin en Ellen. Geen vrienden van stomme Emma, maar ook geen vrienden van haar. Niemand was bevriend met haar, want dat mocht niet. Ze ging iets dichter bij haar klasgenoten staan om plaats te maken voor twee tieners die innig zoenend op haar af kwamen. Vanuit haar ooghoek zag ze Maarten iets fluisteren in het oor van Robin. Ze keken allebei haar richting uit en konden een grijns niet verbergen. Astrid trok ongemakkelijk haar jas wat naar beneden en staarde naar haar schoenen. Ze hoopte dat de bus snel kwam. Ze haatte de ritten naar school, maar gelukkig zat Emma er nooit op. Die reed altijd mee met haar vriendje Arthur. Of haar stiefvader bracht haar naar school in een van zijn dure auto's. Arthur was stil, maar razend knap. Zodra Emma een voet in de school had gezet, had ze de jongen opgeëist. Maar hij leek dat niet zo erg te vinden. Met haar aan zijn zijde was zijn populariteit alleen maar gestegen. Alle jongens waren jaloers op hem. Hij liet vaak zijn handen onder haar truitje glijden wanneer ze dachten dat er niemand keek. Maar Astrid zag het vrijwel altijd. Ze had